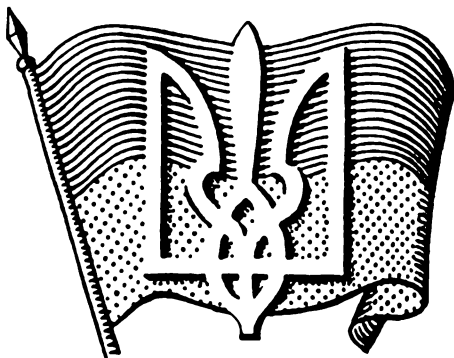

УКРАЇНСЬКА СИМВОЛІКА

ПРОФ. ВОЛОДИМИР ШАЯН

diasporiana.org.ua

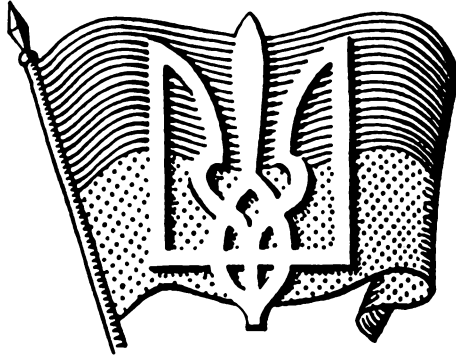

УКРАЇНСЬКА СИМВОЛІКА

ПРОФ. ВОЛОДИМИР ШАЯН

Видавництво "Українське Відродження"
при Об'єднанні Українців Рідної Віри
21 Munn St. Hamilton, Ont. Canada L8V 1K1

— 1990 —

UKRAINIAN SYMBOLICS

PROF. WOLHODYMYR SHAYAN

Published by

UKRAINIAN NATIVE FAITH CHURCH
21 Munn St. Hamilton, Ont. Canada L8V 1K1

— 1990 —

ТРИЗУБ

(Студія містики символу)

Достойні Лицарі Ордену Бога сонця!
Достойні Лицарі — Борці за Волю України!
Дорогі Друзі!

Настав час, коли мені вільно поділитися з вами Таїнством Тризуба. Великим Таїнством Української Душі.

Зрозуміння цього Високого Символу вимагає великої віри, закріпленої борнею, досвідом і жертвами. Я вірю, що принаймі дехто із вас буде годен мене зрозуміти. Тоді зачнетесь Самоусвідомлення Українського Духа.

Тризуб — це один із старинних символів і тільки у світі старинної Тайної Мудрости, у вченні символіки і магії, можемо знайти деякі натяки потрібні до розв'язки його справжнього містичного значення.

Хто відкидає містику і символіку, тому ми скажемо, що він не повинен уживати ніяких символів, бо вони для нього не мають ніякого значення. Однак факт, що неграмотний або відкидає, або не сприймає значення азбуки, зовсім не означає, що азбука не має ніякого значення.

Треба сказати на вступі, що люди матеріялістичного світогляду не зрозуміють і не сприймуть високого, ідеалістичного значення, що заключене у символі Тризуба. Я сказав уже, що ці люди не повинні уживати ніякого символу; коли цей символ нічого не означає і не повинен означати, тоді навіщо його вживати. Всіх матеріялістів, а зокрема всіх соціялістів з-під знаку матеріялістичної доктрини Маркса, прошу в цім місці перестати читати цього листа тому, що в їхніх думках може виникнути образа для високого значення Тризуба. Високе призначення України може бути здійснене тільки в безпощадній борні з матеріялізмом, як з ворогом людства число один.

Значення символів було відоме тільки для втаємничених, тобто — адептів. Було великою тайною старанно береженою від негідних. Розуміння символу створило дорогу до пізнання вищих правд, а отже до потуги у зовнішньому світі. Знання символів могло бути надужите для низьких цілей чорної магії.

Звичайно було теж два значення символів: есotericичне, тобто призначене для розповсюдження на зовні, і есotericичне,

тобто таємне, призначене тільки для адептів. Часто подавалося як таємне і есотеричне таке значення символу чи правди, що було по суті тільки першим кроком до знання таємного, а часто навіть ще у межах призначеного для есотеричного розповсюдження. Тут важив рівень слухачів. Навіть есотеричні трюїзми могли видаватися таємними для початкуючих учнів.

Значення Символу Тризуба, що його можемо сьогодні подати до відома є есотеричне. Зрозуміння цього символу є рівночасно ініціацією, тобто втаємниченням високого ступеня в Ордені. Однак в ім'я правди мушу відмітити, що подане мною сьогодні значення Тризуба не є ще найвищим аспектом цього Символу у відношенні до Космічної Творчости.

Чому ж вперше в історії України я рішився сьогодні подати до відома ці таємні істини не тільки лицарям Ордену, але і цілої героїчної авангарди Української Нації. Це станеться ясным продовж самого процесу пізнання таїнства. Тут вистачить відмітити, що Тризуб так глибоко врісся і зрісся з душею українського героя, що він уже сьогодні є виразом його душі й ідеалів. Український Лицар краще ці ідеали розуміє. Краще розуміє свою власну душу і самого себе. Він не зжахнеться факту, що здійснення цих ідеалів вимагає від нього ще вищого ідейно-морального рівня. Він не один раз складав життя на вівтарі ідеалу України, а отже, мабуть не буде важко відкинути деякі обмеження своєї особовости, щоб досягти рівня, вимаганого ідеалом Тризуба. З другого боку матеріялістичний глум чи глузування із значення Символу вже ніяк не вб'є відчуття Величі Символу Тризуба освяченої життям мільйонів героїв. Навпаки, кожна злочинна спроба матеріялістів зневажити святість Символу звернеться безпосередньо проти спрчинника зневаги і станеться причиною його моральної і фізичної смерти.

Ми мусимо зачати від значення символу взагалі.

Символ — це зовнішній знак для уявлень, емоцій і ідей, що не дадуться виразити інакше у слові. Символ є отже якістю вищою від слова. Символ є комплексом слів і ідей, вираженими одним знаком. Символ висказує все те, що заключене в цілій системі ідей, а рівночасно щось більше, щось, що в даній системі ідей не дасться висказати ні словом, ні в жоден інший спосіб. Думаючи про символ, чи викликаючи його в нашій свідомості чи теж у магічній дії, ми немов „одним словом” заторкуємо увесь комплекс з усією його ідейно-моральною висотою і глибиною. Через цю свою властивість символ стається святістю

для його визнаців, чи це буде релігійний рух, військо чи нація. Часто слово чи міт набирають значення і функції символу. Незрозуміння старинної мудрости полягає на тому, що новочасні дослідники не зуміли відрізнити слова від словосимволу. Проте ці міркування виходять поза межі нашого листа.

Більшість із символів виникає на світанку людської історії, в добі героїчних летів людської душі. Слово, хоч як в той час воно було надхнене, живе, високе і небосяжне, все ж таки навіть таке осяйне слово не могло вмістити в собі усього надхненного змісту душі старинних віщунів. Воно — слово — не могло немов одним помахом дужих крил орла на висотах обняти досить широкого круга всесвітнього простору змісту. Тому старинні віщуні знайшли символ. Вартість вищу за саме слово. Слово слів. Слово-ідею, що дає початок цілим системам людської думки. Тому кожне правдиве мистецтво досягнувши певної висоти, стається символічним.

Саме ця обставина старинности символу є його цінністю. Заторкуючи символ, ми немов — чи насправді — зв'язуємо себе з його символічною потугою через емоції й ідеї усіх, що цей символ визнавали. Символ має у собі щось, що можна б на звати магічним кругом його потуги. Це не тільки сила його здійснення в людських діях, але це перш за все потуга того світа, до якого даний символ відноситься і який він у магічний спосіб репрезентує. Це є той дужий помах крил орла-віщуну, той магічний круг його думки, що своїм метом вниз заторкує весь видимий його горизонт, а своїм метом вгору заторкує Невимовне і Незбагненне.

Символ Тризуба є старинний, а рівночасно складний і високий у гієрархії символів. Він появляється у високій стадії таємної мудрости як вислід глибокого, есотеричного розуміння онтології — тобто старинної науки про Буття. Символ є многозначний у своїй природі. Різко глибоко можна його розуміти і залежно від висоти чи глибини пізнання, щораз то нові змісти стаються дійсними у нашому переживанні — тобто у станах розвитку нашої душі. Символ Тризуба дається зрозуміти тільки у високій стадії духового розвитку.

Зачнемо від есотеричного змісту і значення, тобто від світового, не таємного, зовнішнього і призначеного до розпосюдження.

Символ-Тризуб — у видимий і наявний спосіб в'яжеться з ідеєю Потрійности, гармонійно поєднаною в Суцільну Єдність.

Це таємне Три в Одному і Один в Трьох — з усіма можливими приміненнями й імплікаціями цієї абстрактної ідеї.

Це таємна Абсолютна Єдність у різновидності Трьох Аспектів.

Число Три це метафізичне число-сутність Буття ще перед його Проявленням як Світо-з'явище. Момент Світо-проявлення є рівночасно тим самим моментом чи елементом, що об'єднує Троїстість: це Абсолютне Метафізичне Життя. Його число-сутність є Чотири

Ідея Тризуба відноситься і проявляє саме цей момент Світо-проявлення Троїстости. Цей четвертий елемент — це саме Видимість Тризуба. В графічній концепції це Корінь Тризуба, що пробиває його метафізичну основу. Це перший Промінь Світо-проявлення Життя і Світла. Як я уже сказав, це той сам елемент, що об'єднує Троїстість у Єдність.

Це отже Буття і Дійсність сама в собі, у її Всевічності.

В есотеричному вченні для початкуючих аспірантів знання таємного, що Троїстість окреслено популярним визначенням: Батько, Мати, Син.

1. Батько
2. Мати — (Вірадж — Всевида)
3. Син — (Льогос)

Тут саме стрічаємося з тим, що я окреслив як відносінь понять „есотеричний” і „ексотеричний”. Троїстість окреслена як Батько-Мати-Син є грубим антропоморфізмом для справді втаємниченого адепта. А проте це вчення подавалося як есотеричну мудрість. Насправді це був тільки перший крок до неї. Звичайно вже на цьому першому кроці визначення „Батько-Мати-Син” — мають символічно-метафізичний, а не антропоморфічний зміст. Проте навіть у цьому виді антропоморфічний корінь концепції є деякою перешкодою для її поглиблення. Але вернімося до головної лінії наших міркувань.

Прояв на зовні трьох елементів Троїстости є саме четвертим елементом:

Прояв Житте-Світла як перший вияв Космічної Творчости.

4. Прояв на зовні — Світо-проявлення

Це основна ідея Тризуба.

Містична Троїстість проявлена на зовні як Дія Духа, Життя і Світла.

Знання Таємне про Тризуб було б отже Знанням Таємним про Буття. Воно невичерпне і незбагненне як само Буття і тільки різною мірою глибоко чи високо можна вникнути у його відчуття чи зрозуміння.

Не можемо отже заглиблюватися в цей предмет у цьому посланні. Це одне з основних завдань Ордену: об'явити цілому

людству Знання Таємне про Буття і вести людство в напрямі його поглиблення і удосконалення.

Тризуб, як символ, куди краще за символ Трикутника наближає нас до розуміння Містичної Троїстости як Єдности. Трикутник обмежує одну і єдину площу, затираючи уяву про окремішність трьох складових елементів чи компонентів Троїстости. Рамена Тризуба вказують виразно на „індивідуальний” — так би мовити — Вид Трипроявної Єдности, а рівночасно вказує на їх основну єдність в основі їх спільної бази, тобто їх онтологічного коріння. Але, як я підкреслив, Тризуб відноситься до іншого космогонічного моменту як Трикутник. Тризуб заключає в собі елемент Світо-проявлення. Його містична число-сутність є Чотири.

У нижчому есотеричному сенсі державно-політичної дії Тризуб означає Троїстість Ідеалів та Ідей поєднаних в єдиному здійсненні Духа Нації.

Це будуть ідеї:

1. Бог
2. Добро
3. Правда

Ці елементи відповідають у площі Світоздійснення відповідним онтологічним елементам Троїстости в такій схемі:

1. Батько — Бог
2. Мати — Добро
3. Син — Правда

При чому кожне з цих визначень є слово-символ з необмеженим обсягом можливих значень і приміненнь, так само глибоких і невичерпних як Символ Тризуба.

Ці всі визначення змісту Тризуба все ще якоюсь мірою есотеричні, хоч часто доводилось в цих міркуваннях перейти потойбік знання таємного.

Дальше, есотеричне розуміння Символу Тризуба можливе тільки на основі доглибного засвоєння всього попереднього.

Я рішився однак піти сьогодні далі і це є доказ високої ціни, яку ставлю моїм українським учням, точніше Українській Нації.

Есотеричне розуміння символу у протиставленні до есотеричного дає не тільки зміст, обсяг чи ідеал символу, але дає ключ до здійснення ідеалів чи цінностей, що заключені в символі. Іншими словами есотеричне знання подає таємну рецепту як уживати символ у магії, щоб досягнути таємної потуги, до якої ключем є даний символ.

Так, наприклад відомо кожному початкуючому аспірантові, що символ п'ятикутної зірки із рогом зверненим вниз є символом „лівої руки”. Це символ чорної магії, злочину, вбивства, помсти і всіх темних сил людської душі. “Ліва рука” — це натяк на спосіб уживання цього символу. Це символ демонічний. Тому докладний спосіб “уживання” символу був усе найбільш старанно бережений тайною.

Нарід, що уживає чи приймає даний символ входить у сферу його магичного впливу. Ідентифікує себе з природою символу і через те наближує чи утотожнює свою природу із природою символу.

“Ти подібний до Духа, що ти його розумієш!”

”Du gleichst dem Geist, den du bergeist“

(Гете).

Це звичайно зовсім не випадкове, чому даний нарід вибирає даний символ. Хоч немає тут механічного детермінізму, все ж таки природа вибраного символу у великій мірі залежить від природи нації чи руху, що даний символ вибирає.

Це зовсім не випадкове, що “Гакенкройц” Гітлера “крутився” в протилежному напрямі, ніж правдива арійська свастика.

Я щасливий, що мій нарід вибрав символ Тризуба. Це був один із найбільше надхненних моментів в історії України.

Тут, Дорогі Лицарі, жде вас найжахливіша проба вашої віри.

Бо Тризуб в есотеричному сенсі означає Потрійне Самовідречення і Жертву.

Тризуб — це символ Потрійного Самовідречення і Жертви.

В такому аспекті уживали Тризуб достойні і святі індійські сан'ясини. Вживали теж цей знак як Символ Бога Сіви, Бога Життя і Смерти. Творення Світу і Знищення.

Бог Сіва — це одна із найглибших містичних концепцій, що їх створила арійська мисль Індії. Його визнавці вбачають в ньому Члена Троїстости. В санскриті назва Тризуба звучить “Трісюля”.

Наближаємося до величезного Таїнства Тризуба.

Перш за все ця думка видається для нас жахлива, сувора, аскетична, жорстока в здійсненні чи навіть неможлива до здійснення. Тут теж головна небезпека незрозуміння найвеличавшої ідеї Тризуба.

Пригляньмося отже уважно ідеї Самовідречення і Жертви в есотеричному навчанні.

Жертва це не є стан терпіння чи самознищення. Жертва це потужна і первісна Космічна Сила, завдяки якій світ чи Всесвіт могли бути створені. Пуруша — Дух Людства і Дух Свігла — жертвує сам себе, „розпорощується” — так би мовити образowo — в просторі, щоб міг постати Всесвіт і Людство, як це об’явлено в есотеричному гимні Ригведи — „Поруша суктам”. (Порівняй мою працю про цей гимн п. з. “Поруша-суктам — Містерія Жертви”).

Жертва в есотеричному значенні однозначна з актом божественної Переміни і Творчості. Перехід з нижчого стану у вищий чи теж черговий стан Космічної Творчості, відбувається через свідоме зусилля волі і думки, через жертву.

З цього погляду пригляньмося дещо значенню жертви в природі.

Батько і мати зуживаються, вичерпуються, чи теж жертвують себе, коли творять нове покоління. Нове покоління виникає із жертви старого. Життя матері є правдивою, щоденною жертвою для дітей чи сина. Хто з нас не зазнав добродійства цієї жертви? Але й мати сама, — правдива Добра Мати, — щаслива у цій жертві. Вона знає, що в сині і через сина вона продовжує своє життя, росте і розвивається. Чим повніша її жертва, тим здоровіший, чи сильніший, чи більше розвинений буде її син. Тим святіше буде її місце в пам’яті родини, в душах потомства, в небі, у вічності. Вона не тільки не нищить себе у жертві, але забезпечує своє вічне тривання і розвиток. Вона щаслива в усіх її турботах і найтяжчих пробах життя.

Нове пізнання, чи нова теорія в науці виникає з жертви старої теорії. Стару теорію уживаємо як матеріал і “покидаємо” її. Із її жертви виникає нова і вища теорія.

Те саме діється з новими родами чи гатунками в еволюції у природі.

Те саме з кожним новим чи вищим станом у духовому розвитку людини. “Покидаємо” старий стан як зужиту шкіру і “жертвуємо” його для вищого стану, що виникає з попереднього через жертву. Так досягаємо нової висоти в нашому рості.

Треба жертвувати багато сил, щоб вийти на високу гору, але що лише на високій горі пізнаємо різницю поміж людиною і жабами в болоті.

Жертва — це дія зроджена із Найвищої Любові. Сократ не пише ні одного твору. Усю свою безмежну мудрість він роз-

порошує і сіє в серцях своїх улюблених учнів. Там воно житиме вічно. І що ж, чи втратив на тому Сократ, що його мудрість переказав світові його учень Плятон? Чи втратив Сократ і світ на тому, що ми сьогодні не знаємо, що було вчення Сократа, а що розвитком того вчення у Плятона? І що ж... Коли Плятон перейшов в історію як божественний Плятон, то для Сокарта бракує уже слова в людській мові, щоб його ще вищу божественність жертви окреслити.

“Справді Жертвою є Чоловік” — навчає нас старинна Чхандога — Упанішад (3. 16. 1.).

Ці приклади можна б множити в безконечність і тоді здивована, маленька, обмежена людська думка запитає сама себе: Чому ж я цього не знала, коли це такий загальний закон розвитку і творчості у світі?

Жертва, це не є самознищення, як нам підказує обмежена егоїстична думка; жертва, це радісна перемога над життям і смертю.

І тому з понадсвітньою впевненістю перемоги носили знак Тризуба надхненні індійські віщуні, що перемогли смерть ще за свого життя.

Потрійне Самовідречення і Жертва означає жертву Мислі, Почувань і фізичної Енергії (Життя і Тіла) у службі Перунові — Богові Космічної Творчості.

Така жертва — це найбільше радісне і повне життя у вічній розкоші творчості Найвищого.

Із такої жертви виростає нова, вища особовість, куди більш досконала за попередню. Такої жертви навчав Сковорода в своїй науці про Нового Чоловіка.

Бачимо отже, що ця, здавалося б, жахлива жертва — по суті — тобто в есotericному розумінні — веде не до знищення життя чи особовості, але до нечуваного і майже чудесного розвитку людини, що перейшла через вогневу пробу найвищої жертви.

Я говорю це до Вас, Лицарі, знаючи, що деякі з Вас цю пробу уже перейшли. Я бачу Вас у цьому чудесному рості і тому є можливим для мене ці правди Вам об'явити.

Лицар, що жертвував свою нижчу особовість — світ вузько-індивідуальної ментальності (сферу ментальну), як теж світ своїх вузько-індивідуальних емоцій (сферу астральну), як теж світ вузько-індивідуальної енергії і дії (сферу фізичну), такий лицар не тільки не затрачає себе — як йому спершу здається — але навпаки, він починає жити у понадіндивідуальній

сфері свідомості (сфера буддгі) і через те розвиває в собі вищу і досконалішу особовість лицаря із безмежно більшим і вищим кругом ідей, емоції і дії. Чим чистіша і повніша його жертва тим вищого круга досягає лицар у своєму розвитку. Так отже у Орденській Жертві заключена тайна особового, точніше понадособового розвитку людини.

Лицар живе життям цілої нації і цілого людства, високо понад своїм обмеженим маленьким „індивідуальним я”. Він зрозумів, переживши вогневу пробу найвищої жертви, що його нова понадособова індивідуальність є справжньою дійсністю. Увійшовши в цей круг, він уже за свого життя відчуває свою безсмертність.

І тут є найглибша тайна і радість Орденської Жертви.

З’явище фізичної смерті, як якогось остаточного фізичного кінця без змісту і цілі перестає існувати. Жертвуючи своїм життям, Лицар відчуває повну погорду і перемогу над з’явищем смерті у розумінні темної людини, сповненої біологічним жахом, жагою і заблудом.

Тут можемо перейти до дальшого значення Тризуба.

Після Потрійного Самовідречення і Жертви і у висліді цієї правдивої Жертви отримуємо повну владу над Потрійним Світом.

Тризуб — це символ повної і досконалої Влади над Потрійним Світом Мислі, Почування і фізичної Енергії.

Міра жертви є рівночасною мірою влади над світом. Однак мірою чистоти жертви є відсутність прагнення влади над світом.

Аскеза і жертва в цьому значенні — це зосередження мислі, волі і дії для цілей божественної творчості у трьох світах.

Благословенна хай буде Нація, що вибрала своїм символом Тризуб — Символ Потрійної Жертви і Потрійної Влади.

Здійснення Таємного Зову, заключеного в містиці Тризуба веде до правдивої Сили Добра і Героїзму, веде до Потуги і Влади в історії Людства і Космосу.

Справді ніодна нація в історії не досягнула такого величного розуміння жертви і героїзму, як нація українська. Жертва на вівтарі Волі і Правди стається українською національною релігією.

І хоч жертвам цієї нації здається немає кінця, — так здається для темного матеріялістичного ока, — то все ж таки ця нація не усумнилася ніколи в доцільності обраного шляху святої борні і жертви за понаднаціональні і загальнолюдські ідеали Волі Народів і Гідности Людини.

Переборюючи темні сили у власному лоні, українська нація щораз виразніше виявляє себе гідною Великого Символу, що вона його прийняла. Хоч приймаючи цей символ українська нація не була свідомо його значення, то однак цей символ справді відповідає глибоким утаємненим і ще не повністю проявленим якостям національної душі українського Лицаря.

Безмежна любов до Вас, Лицарі, веліла мені сьогодні об'явити Вам Вашу найглибшу духову природу і Ваше найвище призначення у Космічній Творчості!

Герої України, ніодна крапля крові свідомо пролита в жертві за священну справу Життя і Волі Нації, не пропала даремне. Кожна крапля Вашої шляхетної крові є чудесною животворчою рососою, що дає Нації Життя і Надхнення.

Ви вірите в це, Лицарі України, і в цій вірі здійснюється Ваша єдність з Орденем Бога Сонця.

Тому я поділюся з Вами ще глибшим Таїнством Символу Тризуба.

В історії людства постає час-від-часу нова епоха. В історії Космосу нова доба космічної творчості. Ця правда знайшла свій вираз у мітологічному аспекті у міті про Знищення і Розклад Світу перед новим днем Космічної Творчості.

Так сон людини чергується з станом дії і свідомости, подібно уявляли собі вішуні, що існує Ніч і День Космічної Творчості. Ніч — це розклад світу — пралля, а день — це нова доба творчості.

У цьому космічному процесі Тризуб є жахливою зброєю знищення Космосу. Цією зброєю Сіва запалює всі світи, коли надходить Космічна Ніч, Пралля, тобто розклад світу.

Людське розуміння охоплює несвітський жах і гроза на думку про це космічне знищення.

Той сам Бог Сіва, що є силою Творчості Світу, той сам Бог Сіва dokonує його знищення, запалюючи його своїм вогненным Тризубом. Цей міт є ексотеричний, а його таємне, есotericне значення дається тільки справді визволенням, великим духам людства. Це найважливіша проба великого духа.

Я не можу вичерпати в цьому посланні усіх таїнств, зв'язаних з цією концепцією. Скажу однак слідуюче.

У таємному вченні насправді ніякого знищення світу немає. Те, що називається жахливим кінцем Старого Світу є насправді рівночасно початком Нового Світу, ще більше радісного, досконалого, продуховленого і божественного.

Спопеління Фенікса через Самоспалення означає його чергове народження у вищому крузі і світі. Фенікс встає з сво-

го попелу ще більше живий і свіжий, ніж був перед „смертю”. Вогонь саможертви очистив його душу і наблизив її до досконалого. Новий його лет це нова доба космічної творчости.

Я об'явив докладніше це таїнство у розділі про Жертву Найвищу у моїй книзі „Про Перуна Знання Таємне”.

Бачимо, що це та сама ідея жертви на вищому космічному рівні. В першій частині ми говорили про індивідуальну душу, а тут говоримо про космічні процеси. Однак метафізична основа є в обох випадках та сама.

Силою Космічної Творчости, — а отже і Знищення — є та сама основна Сила Свідомої Волі Зосередженої для Творчости. Рішення Перебудови Світу має рівночасно свою сторінку, що видається знищенням на короткому відтинку часу, але це рівночасно Рішення сотворити нову і ще кращу Побудову Людства.

Для Нової Доби і Нового Людства потрібна дійсна Сила Волі і Дії, що є рівночасно руйнуюча у відношенні до старого і перегнилого і в той сам час будуюча і творча у відношенні до Нового людства, що йде на зміну старому.

Тризуб є цією Космічною Силою, що нищить світи старі і творить нові і кращі.

Цього свого призначення Українська Нація ще не знає і не розуміє. Однак вже сьогодні можна б ствердити з історії України, що на дні української душі дримає оця таємна сила Тризуба, що велить українцям шукати нової і творчої розв'язки їх національного існування. Відоме теж, що ніяка стара формула не може розв'язати питання нашого національного буття.

Не відоме українській нації, що розв'язка, якої вона шукає, є творчим питанням Нового Людства. А тому даремне її шукати в якому небудь, — хоч би здавалося і найкращому, — чужому зразкові.

Людство зовсім виразно увійшло в Нову Добу свого існування. Астрологи називають її Добою Акваріюса.

До здійснення і розв'язки питань Нової Доби потрібна Сила Тризуба.

І це є високе призначення Української Нації.

Багато таїнств зв'язаних з процесом Космічної Творчости ще не можуть бути виявлені. Повинно однак стати зовсім зрозумілим, що зовсім не випадково Орден Бога Сонця, як форма існування Нового Людства був у своєму ембріоні сотворений на ґрунті Української Нації. Це є та форма існування нації і людства, що йде на зміну Старому Світові.

В таємній силі Тризуба криється утаєна міць, що знищить світ старий і світ новий сотворить.

А пожежа, що обійме світ це буде таємний вогонь лицарського надхнення.

А вогонь, що спалить світ старий, це містична сила Таємного Вогню, що його розпалює Лицар на вівтарі своєї душі як жертву найвищу, як героїзм найвищий і як любов найбільше надхненну.

Але шлях до цього Космічного Призначення Тризуба веде тільки через Потрійну Самопожертву, якого основою є очищення власної душі від усіх елементів демонічної природи — як злоба, злість, зависть, помста, засліплення, ненависть, страх, а далі всі інші обмеження нижчої особовости.

А ті, що лицарських проб очищення у вогні не перейдуть, стануть не тільки знаряддям знищення, але самі вони будуть знищені. Бо до Нового Людства увійдуть тільки ті, що до Нового Людства дозріли. Природа божественної сили, що її зовнішнім знаком є Тризуб, є така, що ця сила знищить всіх тих, що пробували б надуживати сили Тризуба для демонічних цілей нижчої особовости. Вони належать до старого світу і для них Тризуб справді означає Знищення. Тому об'явлення таїнства Тризуба не грозить ніякою шкодою для Людства.

Тризуб — це символ Перемоги над Смертю і знищенням.

Тризуб — це символ Борні зі старим, злочинним світом зневаги, егоїзму і особового засліплення, — світом призначеним на загладу і забуття.

Тризуб — це символ Нового світу збудованого з елементів Самовідречення, Любови і Жертви.

Тризуб — це високий релігійний символ Великої Божественної Троїстости, Вічного Джерела Буття і Існування.

Тризуб — це символ Влади, досягнутої самоопануванням, самовідреченням і жертвою.

Тризуб — це символ Влади і Дії для Створення Нового Світу.

На створення Нового Світу людство жде як на своє спасіння. Справді сотворення Нового світу буде Спасінням Людства. В Твоїй душі, о Лицарю, мусить повстати рішення, щоб Новий Світ і Людство сотворити в Твоїй душі. Найдорожчий Друже, мусить народитися сила волі і жертви, з якої Новий Світ і Нове Людство постане. Щоб надхнути Вас стати в лави Лицарів Ордену Бога Сонця, я об'явив Вам сьогодні сутність Вашої Душі і сутність Вашої Борні.

Здійснення цього призначення веде до Бога, що є Космічною Творчістю і Радістю Космічної Творчости. Він є Світлом, Життям і Любов'ю. Його Сила — це Світотворча Потуга Громів.

Коли ж відвернетесь від свого призначення, тоді саме станете на шлях самознищення. Але я вірю, що багато з Вас не відвернуться від Тризуба, коли пізнає його справжню силу.

А тих, що прозріли, кличу до світотворчого Ордену Лицарів Бога Сонця.

І здоровлю Вас піднесенням руки у знак Тризуба:

Хай переможе Дух Просвітитель!

(Володимир)
Ордену Бога Сонця

2-го серпня 1953 року.

ПРАПОР УКРАЇНИ

(Студія містики символу)

Достойні Лицарі Ордену Бога Сонця!
Достойні Лицарі — Борці за Волю України!
Дорогі Друзі!

Сьогодні є відповідний час, щоб призадуматися над Прапором України, над його духовим змістом і його призначенням. Питання, хто є правдивим, духовим Прапороносцем цього Прапору, в'яжеться органічно із питанням його Суті і разом із ним буде природно розв'язане.

Прапор України є Синій і Жовтий.

Український нарід, прагнучи знайти якесь натхненне і глибше пояснення цих кольорів, зв'яже їх із блакиттю небес та із доспілим золотом буйних, пшеничних ланів України.

Пояснення інтуїційне і без сумніву вірне. Ми спробуємо дати йому відповідне поглиблення на основі Знання Таємного.

Знання Таємне — це та скарбниця Божественної Мудрости, тобто Теософії, чи Гнози, — що зберігалася віками у найглибшій тайні і давалася тільки пророкам-гієрофантам, продуховленим володарям народів, великим провідникам і учителям людства.

Колір Синій

У Знанні Таємному Барва Блакитна є містичною барвою планети Юпітера. У світі барв вона несе у собі усю безмірну таємність цієї найпотужнішої планети — Юпітера, Володаря Богів, Творця і Вседержителя Вселенної.

У ексотеричній — тобто загально доступній мудрості — ця барва є зв'язана нерозривно і символізує Проявлену Вселенну, — тобто Ладу, Дружину і Потугу Перуна.

В українському світовідчутті ця Бого-Сутність окреслена словом — ЛАДА — і заключає у собі як свій словотворчий корінь поняття Ладу. Основою Ладу — знову ж таки у світовідчутті Українського Духа — є поняття Любви, як основи

Ладу. Лад нерозривно поєднаний із Любов'ю. Бого-Сутність Лада є, отже, у мітологічному аспекті Богинею Любови, Богинею Ладу, Богинею Жінкою і Матір'ю.

У космогонічному аспекті Божественности це — Вселена Проявлена, це Еманация чи Твір Перуна у стані Пробудження і Космічної Творчости, у стані Манвантари. Барва Синя, це закреслений ним Простір, це Магічний Круг його Танцю і Творчости.

Це сотворений ним Простір, — Проявлена Потуга, — Простір Космосу і сам Космос — у відрізненні від Хаосу, що є ворогом Космосу, відсутністю барви.

Бачимо отже, як дивно і блаженно українське світовідчужвання природи Ладу і Богині Лади відповідає — на нижчій площі пізнання — глибокій мудрості Знання Таємного.

Отже у земському аспекті це буде ота безмежна синь небес, над таким же безмежним українським ланом, степом і простором.

У ще більше спрощеній геральдичній концепції заходу, ця барва символізує також безмежність моря, репрезентованого у геральдиці поземими лініями. Цей аспект, одначе, не відіграв дотепер більшої ролі в українському світовідчужванні.

В українському державно-творчому аспекті життя нації — це простір здобутий творчою працею, простір первісного і дикого простору-хаосу, перетвореного людською працею на культивований терен, придатний для розвитку і росту нації. Це в майбутньому також море, як можливість дальшого розвитку.

Це, отже, ЛАД в українському значенні цього слова, оснований на Любові. Цілком інстинктивно українці вважають недостаточною і недосконалою всяку форму об'єднання чи організації, в якій немає елементу любови.

У психо-онтологічному аспекті — це благородність, це творчий ідеалізм, це безмежна далекоглядність духового прозріння, це всеобіймаюча ширина ідеалістичного універсалізму, це Висока Космічна і Божественна Мудрість і Любов.

Це стан чистого Божественного Натхнення і Прозріння.

Це Ізида і Лада.

Тут доходимо до межі ексотеричного і глибшого, есотеричного значення Барви Синьої. Барва Синя відчувається у світі ексотеричному, як барва спокою і лагоди, як барва жіноча.

Тільки в найглибшому есотеричному аспекті знаходимо мужеський еквівалент цієї барви.

Це ГРІМ такий яркий і до „синього” розпалений, що саме в ньому натхненні віщуни бачили барву синю, навантажену потугою громовинної сили. Таку барву, найяркішу і найпотужнішу, яку тільки могло знайти їх віще око на небі, вбачали вони у найяснішому світлі Божественного Юпітера.

Ця Синя Барва із Електричним Наладуванням є таємною барвою Юпітера.

Із тим саме таїнством зв'язаний Символ і Бого-Сутність Синього Грому Перуна. Ключ до розв'язки цього преглибокого таїнства знайде пильний читач у моїх книгах „Про Перуна Знання Таємне”.

Тайна Синього Грому була відомою в історії людства тільки дуже нечисленним гіерофантам із Білого Кругу Ордену Бога Сонця.

Незбагненне Таїнство Синього Грому не може бути до кінця зрозуміле, а тим менше виявлене.

Те, що можна сказати є наступне:

У психо-онтологічному аспекті Синій Грім, це та Таємна Мужеська Сила Перуна, що розпалює саме Натхнення Найвище.

У душевному стані лицаря — це повне визволення від усіх обмежень особовости, коли його душа відзивається і стається голосом Синього Грому.

Це, отже, Тайна Відчування Божественної Творчости. Це участь у ній. Це правдива і найвища Воля Лицаря, коли він здійснює Жертву Найвищу. Це стан безмежної Любови до Перуна і Ордену, в якому Синій Грім відчувається як безпосередньо присутній у нашому дусі. Це стан безмежної Відданости і Активности рівночасно. Синій Грім знаходить тоді у душі Лицаря простір і паливо для свого вибуху. Це стан найчистішого Послуху і найвищої Любови, в якому Воля Лицаря є одночасно Волею Ордену і Перуна.

Це та сила, що в космічному аспекті розпалює само натхнення. Із цього натхнення щодлиш — у дальшому процесі — постає рішення, воля чину і потуга здійснення, тобто Владарська Червіль Вогню.

Синій Грім — це та Таємна Потуга, що запліднює саму Мужеську Силу Плідности. В цьому змислі, це найбільше згущена Творча Сила Космосу.

В цьому місці кінчиться можливість дальших вияснень щодо природи цієї Потуги.

Так само багато інших Таїнств, зв'язаних із Таїнством

Синьої Барви Синього Грому Перуна, не можуть бути виявлені.

Ця препотужна Барва Блакитного Грому є першою барвою Прапору України.

Барва Жовта

Жовта барва в очевидний спосіб в'яжеться із Сонцем. Це найближче і безпосереднє джерело всякої і всієї Енергії на Землі.

Основна якість цієї Потуги — це саме Життя у його незбагненній і многопроявній всеобіймаючості і всепроявленні. Золота барва Сонця — це, отже, Барва Життя у його повноті проявлення, у його здійсненні, у його радості і творчому тріюмфі.

Це барва Життєвої Потуги і Радости. Це Свято Життя у його Владарній Короні.

Це барва володарів, здійснена в історії у коронах всіх володарів світу.

Барва Владарної Величі і Потуги здійснена у золотому панцирі римських імператорів.

Та сама барва — дозрілої пшениці і меду, — тих найбільше золотистих дарів Бога Сонця для Людства.

Цією барвою відповідають лани України на споконвічний Зов Бога Сонця. Цією барвою вітають вони Бога Сонця. Цією барвою видзвонюють йому свій золотистий гимн.

Це барва дзвінкого металу, барва труб, літаврів, фанфар і чінелів. Барва музики радісної і тріюмфальної.

Це барва Золотого Снопа Пшениці — Уосіблення Духа Прапредка і Духа Сонця, основника нашої раси. Його шанували наші предки, як найвище Божество у День Різдва Сонця.

Ексотеричний зміст цієї барви такий самозрозумілий, що слід залишити дальший розвиток цих роздумувань натхненним гимнам поетів і піднесеній душі наших читачів.

З черги спробуємо визначити деякі есотеричні аспекти цієї барви.

Це барва Вогню у його розквіті. Барва Вогненного Квіту, — Вогню у його благодійній, життєтворчій потугі, Вогню у його здійсненні і актуальності.

Вогню, що ним живе Земля і Сонце.

Це Любов у її емоційному і актуальному здійсненні. Це власне її полум'я. Це любов, що обіймає предмет любови, так як вогонь, що обіймає паливо і перемінює його на Потугу.

Ще глибше значення Барви Жовтої веде до арканів Знання Таємного Ордену Рожехресників. Воно зв'язане там із тайною, про яку світ чув неясні і глухі вістки, як про чудесну переміну металів у альхемії. У цій переміні барва золота мала б бути тим чудесним барвником, що відігравав роль діючого агента переміни, або може каталізатора, якби це сказав сьгоднішній хемік. Цей чудесний барвник в'яжеться далі із їх — Рожехресників — таїнством Філософського Каменя Переміни.

У есотеричному сенсі ця переміна менш благородних металів на золото — це саме переміна, що доконується в людській душі. Це процес її убагороднення, — тобто — переміни менше вартісного металу у золото Лицарської Непохитности, Стійкості, Незаплямленості і Неможливості Заржавлення Чистої Душі Лицаря Рожехресника, випробуваної в усіх пробах вогню, випробуваної Філософським Каменем Правди. Це була ота фабрифікація золота, що їй завидували Орденіві профани.

Таке розуміння золота було дане в інтуїції Володимира Великого, коли він висказав пам'ятні для Ордену слова:

„Із доброю Лицарською Дружиною можна здобути все золото світу, але за жодне золото світу не можна купити доброї Лицарської Дружини.”

Оце є те націнніше золото Лицарів Ордену Рожехресників.

Золото — це магічний еквівалент душі Лицаря Ордену. Її не заторкне іржа зависти, ненависти чи страху. Вона усе горить рівним і однаково сильним полум'ям послуху, вірності і любови Ордену.

Багато таїнств в'яжеться із цим процесом переміни металів на золото. Вже божественний Плятон клясифікував душі людські за схемою цінностей металів.

Сутність людської душі є насправді куди міцнішою реальністю від золота. І справді легше є перемінити олово на золото, ніж душу уродженого раба на душу Лицаря Ордену.

А однак існує Знання Таємне Майстерства над душами людськими.

Золото є справді каменем пробним душі Лицаря.

Це є правдива барва Золота Сонця і Вогненного Квіту.

Співдія обох барв

Обі ці барви — Синя і Жовта, — належать взаїмно до себе і взаїмно себе доповнюють. Цей факт знаний у фізіо-біології, як контрастовість барв Синьої і Жовтої.

Золото Сонця є дальшим здійсненням Синього Грому, так як Бог Сонця є іншим аспектом тієї самої і єдиної Природи Бога Богів — Перуна.

Сонце на небі — це його Живий Вогненний Диск, викинений ним у простір, щоб сіяв безмежну і безконечну Енергію його Золотого Сімени.

Ми є виткані із цього Золотого Проміння і Правдивого Золота Сонця.

Всі первні Життя розкладаються і складаються на один і єдиний первень:

На Золото Соняшного Проміння.

Обі ці барви доповнюються так, як благородне натхнення і дійсність чину, що із цього натхнення випливає.

Обі ці барви є нероздільні. Життя нації було би неможливе в одному пляні однієї барви. Там, де немає гармонійного поєднання дії обох барв, там немає теж розвитку нації.

Обі ці барви разом у їх співдії означають Промінь Божественної Мудрости і Любови Проявленої в Житті.

Великий і Блаженний буде нарід, що зрозуміє і здійснить магічний клич, заключений таємно у його Блакитно-Золотому Прапорі.

Бо Мудрість і Любов є основою Ладу і Величі.

Бо Мудрість і Любов — це справжній фундамент Божественної Владарности.

Таким хочу сотворити Тебе, Мій Народе!

Прийми об'явлення Таїнства Твого Прапору, — як мій високий наказ і благословення.

Так нехай станеться!

Хай переможе Дух Просвітитель!

Дано 5-го березня 1954 р.

Володимир
Ордену Бога Сонця

ПРАПОР УКРАЇНИ І ДУХОВІСТЬ УКРАЇНЦЯ

Достойні Лицарі Ордену Бога Сонця!

Достойні Лицарі — Борці за волю України!

Дорогі Друзі!

У продовженні мого послання про Прапор України, я хочу теж поділитися з Вами деякими думками про те, як Знання Таємне про Прапор України, — дійсний зов і ключ до україн-

ської духовости, — дозволяє нам дещо глибше заглянути у тайну душі української нації.

У своєму розвитку українська нація, — а вона саме перед порогом свого духового пробудження і самоусвідомлення, — починає уже зовсім виразно виявляти ті якості духового характеру, які відповідають магічним якостям її прапору. І хоч вона ще не досягнула порога свого духового самоусвідомлення, проте можна вже говорити про основні риси характеру і світогляду українця, як типу.

Отже, якості обох барв сполучені у гармонійній дії, дають нам важливий ключ до зрозуміння духовости ідеального українця, а також до оцінки його теперішнього — тобто — актуального стану його духового розвитку. До цього актуального, отже хвилевого і переминаючого стану душі українця, відносяться мої завваги. Міра наближення актуального до ідеального буде, отже, нашою мірою розвитку.

Пригляньмося перш за все характерологічним відповідникам, у яких виразно переважає чи то одна чи друга барва, так би мовити окремо, у дії роз'єднаній і негармонійній.

Синьому променеві буде відповідати тип ідеаліста, мрійника, шукача ідеалів, шукача правди, сповненого любов'ю до народу, а рівночасно до цілого людства, із глибоким співчуттям для всякої кривди і терпіння. Цей тип характеризує благородність і жертвенність посунену аж до повного самовідречення і самозаперечення. Цей тип природно шукає свого доповнення у другому типі, що його назвемо типом життєвої сили. Звідси любов українського інтелігента-ідеаліста до українського селянства. Він природно відчуває потребу праці над підвищенням духовости цього другого типу, вбачаючи в цьому розвиток і здійснення своїх ідеалів. Українська історія, а зокрема історія визвольного руху у першій фазі національного самоусвідомлення, знає безліч типів ідеалістів — національних пробудників. Цей тип характеризує наголошена діяльність інтелекту, часом це навіть вищий ментальний плян із універсалістичними тенденціями, при рівночасній недомагаючій вітальності чи практичній життєздатності.

З другого боку, Жовтому Променеві буде відповідати тип людини міцної своєю заповнюючою силою вітальності і життєздатності. Цей тип аж промінює силою життя на його нижчому, біологічному пляні існування.

Характеризує цей тип глибока і природна життєздатність, що впливає із самого метафізичного кореня життя. Ця сила

немов переливається в цьому типі через береги, як невичерпана Потуга Життя із непереможним гоном до здійснення у життєвому рості і розвитку.

Це, отже, соняшна сила пшеничної раси так буйно і прекрасно виражена у основних рисах молодого українця. Чаша Життя наповнена Богом Сонця шумить і переливається у п'янкій, невичерпаній радості і захопленні. Найбуйніше вона проявляється в українському танцю і в українській народній ноші, до захвату закоханий у насичених сонцем життєрадісних барвах.

Деякі із тих танців носять на собі виразні сліди старого ритуального танцю, як напр. аркан. Гуляють його самі мужчини, зачеркуючи в русі магічний круг, що підлягає в такий спосіб виїмково сильній ритуальній магнетизації. Аналіза цього танцю виходить поза межі цієї праці, однак його зв'язок із культом Сонця є самозрозумілий для кожного, що хоч поверховно ознайомлений із проблемами ритуальних танців. Кривий танець дівчат, що символізує соняшну спіралю у русі, є відповідником аркана у жіночій формі.

Цей другий тип українця, — після молодечого буння, — при відсутності впливу Синього Променя, — дає нам пересічний тип практичної, життєздатної і життєрадісної української людини, із виразно означеною біологічною силою, можливо навіть надакцентованою, при відсутності ідеалізму і прагнень вищої духовости. Це той тип, що при всій своїй заповнюючій красі і силі, творив отого тепер зненавидженого, темного раба, що знав тільки проблеми свого біологічного існування. Це оті українські парубки із драми „Ой не ходи Грицю”. У своїй негативній крайності, це також той темний мужик, якому не треба держави, бо мовляв: „Мене із мужика ніхто не скине”. Це той тип, із душі якого хоче Шевченко вицідити сукровату кров раба, і налить у його серце крові чистої, святої і лицарської. Крови Синього Променя, як ми це сказали би сьогодні.

Золотий Промінь має свій осередок у Серцевому Крузі. Деякі містики вважали його осередком егоїзму. По суті цей егоїзм спрваджується до відсутности дії, або кволої дії непробуджених ще вищих кругів, а перш за все Чолового Круга. Цей круг живиться головно Променем Синім і Фіолетним.

Прикладом національної трагедії, основаної на неспівмірності дії обох променів, є сам Шевченко, який виразно стверджує у „Перебенді” і „Тризні”, що існує пропасть поміж ним і народом і тому він не може розкрити перед народом повністю

свою душу. „Дурним би назвали, од себе б прогнали. На своїм ріднім полі пророка побили б камінням.” (Порівняй мою працю на цю тему п.н.: „Основна Сила Творчости Шевченка”.)

Отже, що лиш через поєднання дії Променя Синього і Жовтого, почав витворюватися новий і правдивий тип духового українця.

Його життєва Снага поєднана із ідеалізмом, дає горючий ентузіазм і жертвенну любов, що знаходить своє самоусвідомлення і здійснення в українському героїзмі.

Це буде героїзм служби священним ідеалам, що разом із висотою ідеалістичного лету несе у собі життєрадісну потугу здійснення в чинах і борні. В історії людства, це тип героя-містика, святого мученика чи реформатора.

Дійсність української історії виплекала єдиний в своїм роді тип масового героя. Вроджене прагнення до ідеалізму знайшло свій вираз у прагненні до Ідеалу Національної Волі. Безстрашний і безмірно жертвенний борець за цей Ідеал Національного Визволення, є вже виразом поєднаної дії Променя Синього і Жовтого.

Синя барва у його прапорі діє без сумніву як зов до ідеального, як зов самого Ідеалу, як щось Високе, Піднесене, Натхненне, Священне. Був навіть через короткий час спір, котра барва є першою. Інстинкт нації вирішив правильно це питання на користь Барви Синьої.

Звичайно не слід забувати, що в природі і людському психо-організмі діють рівночасно всі Сило-Промені Містичного Сонячного Спектру. Коли говоримо про вплив якогось Променя, то маємо на увазі його переважаючий чи вирішальний вплив.

Для здійснення співдії обох згаданих променів є характеричне світовідчужання, ідеалістичне і героїчне, при безмежній готовості до жертви, навіть і саме найвищої жертви життя. Життя стає виразно підпорядковане домінуючій Ідеї. Рівночасно знаменує таке світовідчужання однонапрямність волі, дії і борні. Ця однонапрямність у своїх негативних формах прибирає вид однобічності, засліплення чи фальшивої ідеалізації.

Розуміння борні для такого типу героя — це прямий пролом при фронтальній зустрічі ворога. Це „Іду на Вас” Святослава. Це героїчна безстрашність і повна погорда смерті, болю, ран, чи терпінь. Це пряма оборона ідей через пряме і безпосереднє їх визнання. Це постава перших християн у самоствердженні їх віри. Це герої Крут і Базару.

У політичному думанні така постава дає крайню безкомпромісовість.

Прикладом такого героя у лицарському аспекті був легендарний Берсерк, безстрашний лицар, що зустрічає у бою безмірно переважаючу силу цілої фаланги ворогів.

Історія українських визвольних змагань дає людству нові, безсмертні приклади героїзму, яких не знає історія цілого людства. Зокрема історія героїчної борні Української Повстанчої Армії, — у трагічних умовах борні на два фронти, при безмірній, технічній і чисельній перевазі ворога, — дає людству безсмертні приклади тисячів Берсерків, а кожний із тих тисячів не тільки не уступає перед героїзмом легендарного Берсерка, але сильно і високо його перевищує.

Можна сьогодні об'єктивно і понад всякий сумнів ствердити, що пробуджена до чину і борні нова, молода українська генерація — це найбільш героїчна нація на цілому світі і в усій історії людства.

У типі героя-борця Української Повстанчої Армії, українська нація віднайшла вихідний пункт для творення свого національного ідеалу героя.

Це буде той сам молодець, повний запалу, життєвих сил і життєвої радості, той сам син пшеничної раси Бога Сонця, той сам, що так легко, розкішно і невтомно гуляв аркана, а що тепер ставить собі усвідомлене завдання служити Високому Ідеалові Волі і Суверенности Нації. Свої перекипаючі через берег життєвої чаші молодечі сили віддає він у жертвенну службу героїчному ідеалові своєї нації. На своє здивування він відкриває, що в цьому героїчному пробудженні він не тільки не заперечує себе, а власне знаходить своє правдиве і вище „я”. Його не відстрашує ані безмір ворожих сил, ані навіть факт, що його дію часто утруднює отой опортуністичний дядько, який ніяк не розуміє його героїчного пориву.

В українських військових формаціях останнього часу дається понад всякий сумнів ствердити дивний і подиву гідний факт: це наглий, нечувано скорий і стихійний процес інтелектуального розвитку цілої основної маси вояцтва. Для сирого, невиробленого, хоч кучерявого і бистрого сільського парубка, що, здавалося, знав тільки гуляти аркана і бігати за дівчатами, знайшли у цьому війську іронічне окреслення „селепка”. Звичайно у кожному війську такий тип виходив із нього дещо обтесаний, але переважно на тому самому рівні інтелектуального

розвитку. Тимчасом в українському війську, — основаному на ідеалі високої жертви при найвищому напруженні волі і чину, під морально-ідейним тиском високих ідеалів Волі і Суверенности Нації, — отой іронічно названий „Селепко” виявляв нечувано скорий і надзвичайно багатий інтелектуальний розвиток. Вивчення чужих мов, фаху, чи звання офіцера продовж кількох місяців — це ще найменші чудеса того чудесного розвитку. Ми бачили там пробудження справжніх філософських і ідеологічних шукань в парі із дійсним моральним ростом.

Це чудо пояснюється тим, що в граничних ситуаціях смерті і жертви і напруженні волі, у високому ідеалістичному натхненні, відбувалося магічне пробудження Чолового Круга, що дає висоту і досягнення інтелектуального розвитку. У висліді цього процесу осміяний „Селепко” переставав існувати.

Цей процес наглого пробудження вищих кругів має однак свою негативну форму. Пожвавлення чи пробудження дії одного із тих кругів відбувається часом, як наслідок наглих вібрацій чи роздражень нижчого Круга, що дає фатальні і часто безпосередньо нищівні наслідки для даної одиниці. Вислідом такого демонічного пробудження є часто переріст особистої амбіції, часто холодної, рафінованої, жорстокої. Це прямо сатанічна гординя, що витворює цілу галерею типів злочинних чи патологічних. Однак пробуджений Чоловий Круг дає також у таких випадках певне пожвавлення своєї дії. Це тільки скріплює небезпечну і деструктивну дію таких демонічних типів, зокрема небезпечних на провідних становищах. На жаль молодець, що легко ідеалізує кожний провід, майже зовсім не вміє розрізнити ці два типи інтелектуального пробудження.

У таких скомплікованих і трагічних, а проте в основному величавих і радісних обставинах, — у вогні і бурі революцій відбувається поєднання дії Синього і Жовтого Променів.

У пробудженому до борні новому українському лицарстві, знайшла нарешті українська нація свій ідеал героя. Але український героїзм не знайшов ще свого власного Ідеалу. Ще надто коротко дозволив він діяти в своєму серці великому і незбагненному Променеві Універсального Ідеалізму. Ще надто сильно діють нижчі, біологічні сили в його духовості, щоб він міг побачити хоч би тільки середню висоту свого Правдивого Ідеалу і Зову в історії Людства.

Синій Промінь ще надто слабкий в українській духовості.

Тут доходимо до однієї із найглибших тайн Прапора України, а отже і душі українця.

Поєднана дія обох барв Синьої і Жовтої, дає у висліді український Прапор — тобто співдія Барв Синьої і Жовтої — у ексотеричному аспекті не дає — як здається — розв'язки провідництва, тобто Володаря Української Нації чи Української Держави.

У популярних, ексотеричних класифікаціях променів, сполучену дію Синього і Жовтого Променів, окреслюється як Другий Промінь. У дії цього Другого Променя (підкреслюю — в аспекті ексотеричному), не бачимо провідника у його земському чи державно-організаційному змислі.

З другого боку існує наявний факт, що до сьогодні в українській свідомості проблема українського провідника чи провідництва не є розв'язана.

Як відповісти на ці факти?

Божественна Мудрість і Всеобіймаюча Любов, — здається, — чи справді так тільки здається — витворюють як проекцію ідеалу, що втілював би у собі ці якості, тільки...

Тільки, — як здається — постать Мудреця, Учителя, Пророка, Герофанта, Мислителя, Віщуну, Мандрівного Філософа, чи Кобзаря.

Відомо, що типовими втіленнями цього Променя вважаються в історії людства такі постаті як Будда, Христос, Божественний Плятон, чи напр. Фребель, творець дитячих садків.

Справді видимі і безсумнівні провідники української нації, як Сковорода, пробудник українських пробудників, чи Шевченко, властивий пробудник сучасної української національної свідомості, чи безліч інших пробудників і продовжувачів діла Григорія і Тараса, — всі вони видаються нам перш за все великими чоловіколюбцями і учителями, а не провідниками в організаційному змислі цього слова.

Стрічаємо віч-на-віч найгрізніше питання української дійсності. Стрічаємо віч-на-віч... не знаємо чи... найбільшу велич, чи найбільшу трагедію української нації.

Загляньмо відважно в очі цього українського Сфінкса.

Чи це недосконалість другого Променя (отже Прапору), чи може недосконалість нашого розуміння Проводу?

Відповідь справді не є легка.

Недосконале є в першу чергу наше розуміння Проводу. Правдивий Провідник — це Дух Нації у довгій черзі своїх втілень. Божественна Мудрість і Всеобіймаюча Любов є основними атрибутами справжнього Провідника. Без цих якостей правдивий провід був би неможливий.

Цьому питанню я присвятив багато місця і уваги у моїх працях про Шевченка і Сковороду, показуючи і доказуючи їх правдиву провідницьку ролю у житті нації.

Однак примітивна уява про провідника, при склонності до ідеалізації молодого українського героя, бачить його радше у старшині військового типу. Ця примітивна уява не бачить факту, що всі військові старшини є тільки другорядними виконавцями справжньої Волі і справжніх наказів виданих Духом Нації.

Військові старшини були б на своєму місці у ролі послужних виконавців цих наказів, якби їх духовість, їх ідейний світ, їх здисциплінована дія і борня були повністю і без застережень виразом їх відданості і послуху Духові Нації.

Невже ж вони не йшли за голосом Духа Нації, — питаємо затривожені.

Цей голос якоюсь мірою живе у душі кожного українця. Але виразом цього голосу є і той дядько, що йому не треба держави і той юнак, що зірвався до бою і знає покищо тільки хто є його ворогом. Розвевий ідеал нації на кожному ступені розвитку, є зідентифікований із власним світоглядом і із власними нормами цінностей. Він, як правило, є все забарвлений і нерозривно змішаний із обмеженою особовістю, із усіма її обмеженнями, отже часто егоїзмом чи засліпленням.

Коли ж немає визнаного виразника духової програми нації, а що більше немає впорядкованої чи загальновизнаної системи національних цінностей, національного світогляду, а головне національної віри, — то це у висліді дає хаос, в якому кожний утотожнює свій власний світогляд із завданням нації. Це все творило пригожий ґрунт для атаманії, самопокликаних „вождів”, ...

Невже ідеологія України не була досить чітко виражена Сковородою, Шевченком, Федьковичем, Франком, Лесею Українкою...

Справді українська духовість була в своїй основі заложена у працях цих великих духів України.

Обов'язком виконавців було якнайпильніше шукати основ для своєї дії у цих джерелах і наказах. Що ж сталося...

Ідеологія Сковороди чи Шевченка видавалася декому надто... синьою, тобто „ідеалістичною” — тобто, як вони це розуміли, якоюсь бущім-то „відірваною від дійсности”, якоюсь бущім-то „недійсною”, „непрактичною”, „недїездатною”.

Сталася звичайна історія. Дядько не зрозумів Шевченка. Прогнав його від себе. Жовтий Промінь не реагував на Синій

Промінь. Приймав його остільки, оскільки деякі елементи духовости Шевченка, як їм здавалося, відповідають їх світосприйманню. Із Гайдамаків Шевченка вони зрозуміли тільки, що це поема пекла і помсти. Вони не зрозуміли, що це Поема Братерства і Всепрощення, Поема Синього Променя, не могли піднятися до зрозуміння справжніх духових висот Синього Променя України, вираженого у творах Сковороди і Шевченка.

З другого боку слід ствердити, що цей Синій Промінь України не набрав якогось оформленого виду, — якогось тіла проводу, групи, чи організації. Він і не міг появитися як втілений у якійсь організації, заки заіснували живі тіла живих героїв, що були б готові цей Синій Промінь сприняти до своєї душі у послусі і натхненні Правдивого Духового Причастя.

Кажучи простіше, Синій Промінь не міг бути прийнятий опортуністичним дядьком так довго, поки цей дядько не пробудив у собі героїчного світосприймання. Опортуністичний дядько мусів дозріти до героїзму... битий Лихом.

З есотеричного становища немає, отже, ніякої трагедії в нашій фазі змагань за волю України. Те все, що діялося і діється, це конечні етапи розвитку і росту.

Мусів наперед заіснувати герой із окресленим героїчним характером і героїчним світосприйманням, заки Синій Промінь міг би появитися не тільки у формі Живої Особи, але у формі видимої Організації, Носія і Сторожа Синього Променя, Слова України. Що лиш у душі героїв дозрілих до сприйняття Синього Променя, може він почати переливати Зміст Синього Променя у їхні душі.

Все ж таки кожний із тих провідників військового типу відіграв свою позитивну роллю саме у процесі виковування душі українського Героя. І в тому їх історична заслуга.

Попри те і разом із тим деякі із них прямували до встановлення своєї чи групової диктатури примітивного військового типу. Для цієї цілі вони пробували встановити якусь „немов би то ідеологію” (квазі-ідеологію). І тут такою мірою, якою вони розходилися із ідеальною лінією Синього Променя, такою мірою кожна спроба обернути зброю для здобуття особистої влади всупереч хоч би тільки ідеальній програмі Духа Нації, кінчиться неминучою катастрофою. Скорше чи пізніше виявляється морально-ідейна несамовистачальність і недостаточність цих узурпаторів, а вслід за тим недостаточність у самому ділі проводу. І чим скорше виявиться ця їх морально-ідейна несамовистачальність і недостаточність, тим краще для нації.

Скоря кармічна реакція означає в основному чистоту загальнонаціонального керма. Коли, отже, узурпатор влади знає на собі тих самих методів розламу чи узурпації, — і коли це відбувається в скорому часі, скорому для історії людства, — то це означає, що небагато є вже негативних „ довгів кармічних” до сплачення даною нацією. А це значить далі, що період її світлого духового розвитку є в досягненні руки.

Отже кожний із великих Пророків-Віщунів, — що діяли „тільки” у формі Учителя, був справжнім Провідником і Володарем Нації. Це вони сповіщають світові новий лад, нову державу, чи нове людство. Їх першою зброєю — немічною і найсильнішою водночас — це меч їхнього слова, що виходить із їх уст. Могло здаватися, що поза наукою вони нічого іншого не мали до здійснення на землі. У майбутніх століттях виявляється однак, що це ті Великі Учителі змінювали курс історії на цілі століття або тисячоліття.

Володарство Другого Променя тільки до часу не проявляється у зовнішньо-церемоніальному аспекті з уваги на надто велику і далеко йдучу радикальність змін, які ці учителі спрваджують на світ своєю наукою. Їх дія отже ніби то обмежена до дії слова. Тому єдиною видимою формою Другого Променя є стан Учителя-Пророка.

Чи існує якась метафізична невивистачальність Другого Променя...

Ексотерично: Так! Другий Промінь є похідним променем, отже його дія не є самовивистачальна у Процесі Космічної Творчості. Він вимагає доповнення перш за все якостей Першого Променя і звичайно всіх інших.

Есотерично: Це Тайна Блакитного Грому.

Блакить Синього Грому має відтінок електричний, тобто згущеного наладування Прапервісною Потугою Волі Перуна.

Синій Грім є істотою Першого Променя.

Барва Синього Грому є барвою, що заключає у собі найбільш таємну силу Першого Променя.

Променя Божественної Волі: Станься!

Променя Батька, Творця і Володаря у його найглибшій Божественній Сутності.

Містична Барва Перуна Всетворця і Вседержителя!

Барва Синього грому має, отже, у есотеричному змислі не тільки найвищу морально-ідейну самовивистачальність, але Творчу Владарність і Суверенність Божественної Волі.

Очевидно тільки у есотеричному змислі.

З цього ясно, як сильно заблудився нарід, шукаючи свого Вождя в людині військово-адміністративного типу. Може найкращі із цього типу це ті, що не пробували ставати на ідеологічні котурни. Бо саме тут їх морально ідейна несамовистачальність є очевидною.

Розв'язка проблеми Проводу Української Нації лежить зовсім виразно і очевидно у площі не тільки високого морально-ідейного рівня, але — скажимо це виразно — у площі тієї висоти, що знаменує правдивих гієрофантів.

Суверенність — це перш за все Морально-Ідейна Самовистачальність Нації. Небагато націй світу здійснило цю високу місію.

Але звідси також зовсім ясний висновок, що визнання чужого морально-ідейного авторитету є запереченням моральної суверенності нації.

Ясне теж, що у сучасній стадії розвитку, український нарід лиш зачинає собі здавати справу із труднощів питання Проводу Української Нації. Треба однак ствердити, що хоч українці вбачають у цьому питанні трагедію, — то однак саме український нарід посунувся значно вперед, — вперед перед іншими народами — у своєму досвіді і шуканні творчої розв'язки проблеми Проводу. Українська нація несе, отже, в собі можливість творчої розв'язки цього питання для цілого людства.

Слід торжественно ствердити, що це питання повністю розв'язане у теократичній і ідеократичній концепції Лицарського Ордену Бога Сонця.

Цей Божественний Орден від самого почину його земського проявлення, є носієм Тайни і Потуги Синього Грому.

Тому встановлюю, що Український Національний Прапор уживаний у Лицарському Ордені Бога Сонця, може бути виконаний тільки із такого матеріялу, що забезпечує Прапорові електричний блиск Першого Променя і Синього Грому, тобто із матеріялів як шовк, атлас, метал, живе світло, живе полум'я...

Лицарю Ордену!

Вір непохитно, що у твоїй душі живе найбільш мужня і творча Сила Космосу, Промінь Синього Грому Перуна Світотворця!

Хай переможе Дух Просвітитель!

Дано дня 6-го березня 1954 р.

Володимир
Ордену Бога Сонця

ФОРМИ ТРИЗУБА

(взято частинно з опису М. Андрусяка, "Тризуб", 1947.)

1. Золота прикраса з Великого Кургану в с. Шульганівці, Мелітопільського повіту, Запорізької області, з розкопів Н. І. Веселовського.
2. Золота бляшана палмета з Кургану Огуз у с. Нижні Сірогози, Мелітопільського повіту.
3. Рисунок сокола на рунічному камені, якого приймає Р. Смаль-Стоцький за "правид українського гербу".
4. Прикраса знайдена на Рюриковому городищі коло Великого Новгороду.
5. Тризуб з поясної бляшки, знайденої в с. Вахрушево на Приладожі.
6. Тризуб з поясної бляшки з с. Васильки під Суздалем.
7. Тризуб на срібняку з іменем Святослава Хороброго.
- 8,9 і 10. Зразки тризуба на Володимирових монетах, подані Орешниковом.
11. Тризуб, в твердженню бар. Таубе, на одинокому срібняку Святополка І.
12. Тризуб на цеглі Десятинної церкви в Києві (В. Козловська подає, що цю цеглу знайшов В. В. Хвойко в садибі Петровського).
13. Тризуб на монетах Ярослава Мудрого.
14. Знак тмутороканського князя Мстислава Володимировича Хороброго.
15. Знак великого Київського князя Ізяслава І Дмитра Ярославича.
16. Знак князя Юрія І Мономаховича Довгорукого.
17. Знак родоначальника чернігівських Ольговичів князя Олега-Михайла Святославича, званого "Гореславичем".
18. Знак князя св. Николи-Святоці Давидовича.
19. Знак на грошовій гривні з XII ст., знайденої близько Чернігова.
20. Знак відбитий з ливарної форми для перстень чи печаті із зображеннями княжого знака, знайденої В. В. Хвойком на місці княжого двора в Києві.
21. Вершок прапору Святослава Хороброго під Доростолом у 971 р. в болгарському рукописі літопису Манасії з XI ст.
22. Знак Всеволода І Ярославича.
23. Знак на цеглах з Київського Подола.
24. Княжий знак на гончарних виробах з Києва.
25. Знак на посудині з Ізяслава (городу Ізяслава Володимировича від Рогніди Рогволодівни, родоначальника полоцьких Рюриковичів) на Білорусі, к. Мінська.

26. Знак з гончарової посудини з Києва.
 27. Знак витиснений на днищі посудини, знайденої в Остерському Городці, переховуваному в Чернігівському Музеї.
 28. Тризуб з олов'яної пломби, знайденої о.Білінкевичем у Звенигороді коло Львова.
 29. Мідна нагрудна прикраса з Києва.
 30. Литовський Герб, що зформувався під впливом тризуба.
 31 і 32. Мотиви тризубів з староукраїнських рукописних книжок з XIII–XIV ст. і XVI–XVII століть.
 33 і 34. Великий і Малий Герб Української Народної Республіки, прийнятий Центральною Радою в 1918 р.
 35. Тризуб на шагах, – найменших грошових одиницях Української Держави в 1918–19 рр.

*** *** ***

36. Тризуб прийнятий 3-м Собором Об'єднання Українців Рідної Віри, 28 червня 1986 р., Гамільтон, Канада.

* * *

1

2

4

5

3

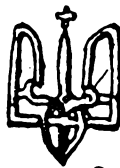
6

7

8

9

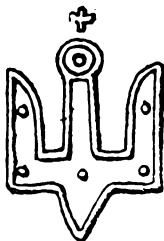
10

11

12

13

15

14

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

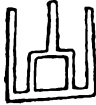
27

28

29

30

32

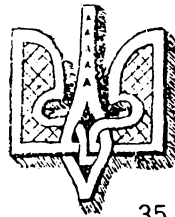
31

33

34

35

36

З М І С Т

1. Тризуб 3
2. Прапор України...16
3. Форми Тризуба...32

